

[Jens Føged.]

for, at såvel ligningskommissionerne som skatterådene ikke helt har magtet at kulegrave sagerne derhjemme.

Dette rejser spørgsmålet, om vi skal have en anden behandling i skatterådene. Det har jeg stort set været tilhænger af. Jeg må dog samtidig indrømme, at jeg har mine tvivl, fordi det er de samme folk, der ofte behandler sagen én gang til, og de har tit låset sig fast i en procedure, måske kan der også være tale om en vis personlig prestige. En klageinstans skal derfor for mig at se næsten altid være en andeninstans fremfor de samme personer. Når det er de samme personer, kan de måske komme til at træde lige så hårdt i gulvet anden som første gang.

Finansministeren var selv inde på, at skatteyderen naturligvis skal begrunde, hvorfor han klager. Men finansministeren sagde samtidig, at der nok heller ikke altid blev givet skatteyderen oplysning om, hvorfor man havde ændret hans ansættelse. Det har vi tidligere diskuteret, og finansministeren har givet tilsagn om, at skatterådene skulle begrunde deres afgørelser ordentligt. Det gør de ikke. Så sent som i går så jeg en sag — det var nu ikke en afgørelse truffet af et skatteråd, men af en ligningskommission — der drejede sig om en offentligt ansat, der fik kørselsgodtgørelse. Han havde opgivet et nøjagtigt tal: for så meget har jeg kørt, så mange kroner har jeg fået i kørselsgodtgørelse af en offentlig myndighed, som har anerkendt beløbet og udbetalt min løn. Alligevel havde man nedsat fradraget for kørsel skattemæssigt til det halve. Hvorfor gives der ingen begrundelse, når den offentlige myndighed, som pålægger skat, nedsætter en kørselsgodtgørelse til det halve? Der stod intet i afgørelsen om, at da det og det beløb er af den og den art, kan kun det halve anerkendes. Så bliver der naturligvis klager. Jeg mener, at afgørelsen er forkert, men det bliver vel nok opklaret. Jeg nævner det kun som et eksempel på, at der burde have stået bare nogle få linjer om, at tallet af den og den grund var nedsat. Så ville vedkommende vide så meget, og så ville vedkommende også kunne klage og anføre en modbegrundelse. Det må være ligedan til begge sider. Skattemyndighederne må begrunde deres afgørelser, sådan at borgerne kan svare på det rigtige grundlag.

Jeg er tilfreds med, at finansministeren her har givet udtryk for, at nu vil sagerne blive kulegravet, nu vil man gå til det. Men jeg anmoder om, at man i stedet for at finde frem til en øget administration — for det er det, som måske kan blive konsekvensen af landsskatterettens ændring — finder frem til en mindre administration, ved at man på et tidligere tidspunkt får fat på sagerne.

Endelig til allersidst: vi skulle måske finde frem til, at skattelovene blev udformet, så de bedre kunne forstås både af skatteyderen og af administrationen. Vi har lige haft et eksempel i sidste uge, og vi får det vel også i næste uge, vedrørende folke- og invalidepensionisternes skat; den er der ingen der kan hitte ud af, eller kun få. Her må vi gribe i vores egen barm og sige: antallet af klagesager stiger også, fordi vi ikke har været dygtige nok til at udforme skattelovene. Det må vi se at blive bedre til.

Ømann: Det store antal klagesager, som vi her har med at gøre, kan man jo tage som et symptom på, at det er meget nødvendigt at få lavet et nyt indkomstskattesystem, at det er meget nødvendigt hastigt at fortsætte bestræbelserne for at forenkle hele skattesystemet, herunder også lovgivningen, og det er jo vor sag herinde.

Nu skal man også tyde det rigtigt. Jeg har selv været ansat i den institution, vi taler om, på et tidspunkt, da man havde en anden pukkel af sager, nemlig efter den ekstraordinære formueopgørelse, og det er nok værd at se på: hvad er nu årsagerne til, at der igen er opstået en pukkel og en endnu større bunke sager, der må ligge og vente? Her skal man nok tage i betragtning, at der nu er kommet samtidighedsskat; det vil sige, at samtidig med at man har haft nogle sager i møllen, der angik indkomstansættelser eller i hvert fald indkomstforhold for nogle år tilbage, så fik man også et stort antal sager ind, som angik meget nærmere årstal.

Dernæst tror jeg også, at det store antal klager kan ses som en kompliment til finansministeren. Der er i virkeligheden sket en bedre, mere effektiv ligning. Det er jo sådan, at hvis de ansættelser, man foretager, ikke påklages, så kan man have en lumsk fornemmelse af, at man ikke har ramt det rigtige tal. Det, der nu er sket, er bl. a. udslag af, at der er kommet flere dygtige skattefolk.